

οὐχὶ νὰ «προχωρῶσιν» ὡς τοσοῦτι ἄλλοι ἐκ τῶν Τούρκων συναδέλφων του. Ἐπὶ τοῦ Ἀὐτοῦ παρέσχε τῶντι σπουδαίας ὑπηρεσίας καὶ διὰ τὴν ἣν ἐπεδείξετο ἀνδρείαν ἐχοσμήθη διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ Ὁσμανιέ. Τὸ κύριον ὅμως αὐτοῦ κατόρθωμα ἐγένετο ὅτε οἱ Ῥώσοι μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Πλέβνας ἔδαινον πανστρατιά εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑπερήσπισε μετὰ τοῦ στρατοῦ του τὴν ὑποχώρησιν τοῦ στρατοῦ τοῦ Σακέρ πασᾶ, μεγάλην ἐπιδείξαν ἀνδρείαν καὶ καταλαβὼν ὑψώματά τινα καὶ τηρήσας τὴν θέσιν του ἀκλόνητος ἐπὶ ἡμέραν ὁλόκληρον, μεθ' ὅλας τὰς ἐπανελημμένας ἐφόδους τῶν Ῥώσων, μέχρις οὗ ὑποχώρησιν σύμπας ὁ στρατός τοῦ Σακέρ πασᾶ.— Ἀφικόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔστρεψε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ὁχύρωσιν τῆς πόλεως, καὶ μετὰ τὴν ἀνακωχὴν ἐπανήλθεν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν ὡς ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς, καὶ κατέγι-
 νεν εἰς σύνταξιν σχεδίου περὶ ἀναδιοργανώσεως τοῦ στρατοῦ. Ὅταν δὲ τῇ αἰτήσῃ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ὁ Σουλτάνος ἠναγκάσθη εἰς ἐφαρμογὴν μεταρρυθμίσεων ἐν Μικρασίᾳ ὁ Βέκερ πασᾶς ἐξελέχθη καὶ ἔλαβε τὴν ἐντολὴν νὰ περιέλθῃ τὰς ἐπαρχίας τῆς Μικρασίας ὡς «ἐπιθεωρητὴς τῶν Μεταρρυθμίσεων» ἀλλ' ἔπειτα ἀνεκλήθη ἡ ἐντολὴ αὕτη, ἀπλῶς ἐπιφορτισθέντος νὰ ἐξετάσῃ κατὰ πόσον δύναται νὰ ἰδρῇ τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Τουρκικῆς αὐτοκρατορίας.

Η ΕΚ ΦΟΛΩΝ ΑΝΘΘΑΕΣΜΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Emile Richebourg.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

Ἡ ἡ κυρία Δαμορῶ προσέθετε τρίτος.

Ἡ ἡ Κυρία Δορούς.

Ὅχι εἶναι ἡ δεσποινὶς Νῶ.

Καὶ ὠνόμαζον οὕτω τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην ὅλας τὰς μεγάλας αἰδοῦς τῆς ἐποχῆς, ὅπερ ἀπεδείκνυε λίαν προφανῶς, ὅτι οὐδεὶς ἐγνώριζε τὴν νέαν καὶ χαρίεσσαν καλλιτέχνιδαν.

Ἡρώνησαν τὸν κ. Ζακέτ. Ὁνομάζεται δεσποινὶς Δουπλεσίς ἀπάντησεν οὗτος.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἦτο ἀπελπιστικὴ δι' αὐτοῦς· ὑπῆρχε θαυμασία αἰδοῦς ὀνομαζομένη Δουπλεσίς καὶ οὐδέποτε οὗτοι ἤκουσαν νὰ γίνηται περὶ αὐτῆς λόγος! Ὅποια προσβολὴ εἰς τὴν φιλοτιμίαν ἐνὸς φιλομόλου!

Μετὰ τὸ πρῶτον μέρος τῆς συναυλίας πάντες σχεδὸν ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης θορυβῶδῶς συζητοῦντες.

Εἰς χρονικὸν διάστημα ὀλιγώτερον τῶν δέκα λεπτῶν ἐγώ ὡσθ' εἰς ὅλην τὴν πόλιν, ὅτι νέα καὶ ὠραία αἰδοῦς, θαυμασία, ἱκανότητος, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ Δημαρχείου, καὶ ὅτι θὰ τραγωδήσῃ πάλιν εἰς τὸ δεύτερον τῆς συναυλίας μέρος.

Παντὰχόθεν ἐσπευσαν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Δημαρχείου, ὅπερ ἡ πρόσοψις ἐφωτίζετο δι' Ἑνετικῶν φανῶν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὰ καφενεῖα ἐρημώθησαν· ὁ κόσμος συνέρρευεν εἰς τὸ Δημαρχεῖον, ὡς ἐχθρὸς εἰς προμαχῶνα, ὅστις ἐξ ἐφόδου ἐμελλε νὰ καταληφθῇ· ἐφιλονεῖκουν καὶ συνωθῶντο εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς αἰθούσης, ἵνα λάβωσι τὰ εἰσιτήρια, ἅπερ οἱ ὀργανωταὶ τῆς ἐσπερίδος δὲν εἶχον δυνάμει νὰ διαθέσωσιν· ἡ εἰσπραξὶς ἐτριπλασιάσθη. Νέοι τινὲς ἐπλήρωσαν εἴκοσι φράγκα καὶ πλέον, ἵνα κατωρθώσωσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν αἶθουσαν, ὅπου δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ καθήσῃ τις.

Τὸν ἐνθουσιασμόν, ὅστις εἶχε καταλάβει τοὺς εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς συναυλίας ἀκούσαντας τὴν αἰθὸν συνεμερίσαντο ἤδη καὶ οἱ λοιποί.

Ἐδῆντο νὰ βραδύνῃ ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἡ ἔναρξις τοῦ δευτέρου τῆς συναυλίας μέρους, καὶ ἵνα μὴ δυσχεραστῇ τὸ κοινόν, ὅπερ συνωθεῖτο εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς αἰθούσης, ἐνθα θέσις οὐδεμία πλέον ὑπῆρχε, ἀφῆκαν ὅλας τὰς θύρας ἀνοικτάς.

Τέλος ἡ συναυλία ἐξήκολούθησε. Τὰ πρῶτα τεμάχια ἀφηρημένως ἤκουσε τὸ πλῆθος καὶ χαλαρῶς ἐχειροκρότησεν· ἐν τούτοις ἡ Κυρία Σουλὺ ἐκλήθη ἐκ δευτέρου νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἄσμα τῆς· τὸ κοινόν ἠνόνησεν, ὅτι ὤφειλεν αὐτῇ τὸ δῆγμα τοῦτο τῆς εὐγνωμοσύνης, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν ἀφοσίωσιν τῆς· ἄλλως ἡ μεσοφώνου φωνὴ τῆς ἦτο λίαν συμπαθητικὴ, καὶ ἐτραγῶδει μεθ' ἱκανῆς χάριτος.

Ὅταν ὅμως ἡ ἀνυπομόνως περιμενομένη καλλιτέχνης ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου, διὰ νέων ἀνευφημιῶν ὑπεδέχθησαν αὐτὴν καὶ διὰ παρατεταμένον χειροκροτημάτων τὴν ἐχαίρετσαν.

Ἐμελψε τὴν συμπαθητικὴν μελωδίαν «μέλλει νὰ ἔλθῃ» τῆς δευτέρας πράξεως τῆς Ἰουδαίας μετ' ἀνεκφράστου χάριτος καὶ μετ' ἐκφράσεως ἀμιμήτου μελαγχολίας.

Ὁ θρίαμβός τῆς ὑπῆρξε τέλειος· ἐνῷ δὲ κεραυνὸς ἐπευφημιῶν ἀντήχει ἐν τῇ αἰθούσῃ, πλέον ἢ ἑκατὸν φωναὶ ἐξήτουν τὴν ἐπανάληψιν τοῦ μέλους τῆς Ἀλίκης.

Καθὰ προανάφερχμεν, ἡ αἶθουσα εἶχε πληρωθῇ μετὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου μέρους τῆς συναυλίας καὶ διακόσιοι ἄνθρωποι δὲν εἶχον ἀκούσει τὴν θείαν μελωδίαν τοῦ Μεγιερβέρ.

Ἡ αἰδοῦς αἰσθανθεῖσα, ὅτι ὤφειλε χάριτας εἰς τοὺς ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἐξεστηκότας ἀκροατάς τῆς, οἵτινες δι' αὐτὴν μόνην παρίσταντο αὐτόσε, μόλις κατελθούσα, ἀνῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὸ ἀνάβαθρον καὶ ἐμελψε τὸ μέρος τῆς Ἀλίκης μετὰ μεγαλειτέρας ἴσως ζωηρότητος καὶ χάριτος ἢ τὴν πρώτην φοράν.

IV

Ἡ τοῦ Νομάρχου σύζυγος ἐκράτει ἀνὰ χειρας ὠραίαν ἐκ ῥόδων ἀνθοδέσμην, ἣν τῶν ὑπηρετῶν τῆς τις πρὸ ὀλίγου τῇ εἶχε κομίσει, συνεπεία διαταγῆς τὴν

ὅποιαν εἶχε διαβιβάσει εἰς τὸν οἶκόν της κατὰ τὸ διάστημα τῆς συναυλίας· ἡ ἀνθοδέσμη ἀπετελεῖτο ἀπὸ εἰκοσιπέντε μέχρι τριάκοντα ῥόδων· κατὰ τὸν Σεπτέμβριον εἰς τὰ ἀνατολικά μέρη, τὰ ἄνθη ταῦτα εἰς λίαν δυσεύρετα, ἡ δ' ἐν λόγῳ ἀνθοδέσμη ἐγένετο ἐξ ὧλων τῶν ἐν τῷ κήπῳ τῆς Νομαρχίας ῥόδων.

Πάντες ἠνθόησαν τὴν πρόθεσιν τῆς κ. Νομαρχοῦ καὶ ἐγνώριζον, ὅτι ἡ λαμπρὰ ἀνθοδέσμη ἦτο προσωρινή διὰ τὴν αἰδὸν.

Πράγματι ὅταν αὕτη κατῆλθε τοῦ ἀναβάθρου ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν καὶ τῶν ἐκ θαυμασμοῦ κραυγῶν, ἡ σύζυγος τοῦ Νομαρχοῦ ἐγερθεῖσα ἐπροχώρησε πρὸς τὴν αἰδὸν καὶ μετὰ χάριτος τῇ παρουσίᾳς τὴν ἐκ ῥόδων ἀνθοδέσμη.

Ἡ νεάνις τὴν ἔλαβε καὶ διὰ συγκεκινημένης φωνῆς ἐξέφρασε λόγους τινὰς εὐχαριστήσεως.

Αἱ ἐπευφημίαι ἐπανελήφθησαν, ἐνῶ δ' ἡ καλλιτέχνης διετίθετο νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τῆς, νέος τις εἶπεν, ἀρκετὰ ὑψηλοφώνως ὥστε ν' ἀκουσθῇ, «ἐδίδα ἐν εἰκοσάφραγκον δι' ἐν ἐκ τῶν ῥόδων τούτων».

Ἡ αἰδὸς σταματήσασα ἠτένισε τὸν νέον καὶ θαυμασίως ἐμειδίασε· ἰδέα ἐξ ἐκείνων, ἃς μόνον αἱ μεγάλαι καρδίαι δύνανται νὰ ἐμπνεύσωσιν, ἐγεννήθη ἐν τῇ διανοίᾳ τῆς.

Ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὸ ἀνάβαθρον, ἔλαβε τὸν ἐκ λευκοῦ μετάλλου δίσκον, δι' οὗ εἶχον κομίσαι ποτήρια μὲ σακχαρωμένον ὕδωρ διὰ τὰς αἰδοῦς, ἔθετο ἐν αὐτῷ ἐν ῥόδον καὶ πρὸς τὸν νέον ἀποτανθεῖσα αἰδοῦ, κύριε, τὸ ῥόδον» εἶπε διὰ τῆς μελωδικῆς φωνῆς τῆς, μετ' ἀπαραιτίλου χάριτος.

Ὁ νέος ἐγερθεὶς ἔλαβε τὸ ἄνθος, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁποίου ἔθετο ἐν εἰκοσάφραγκον.

Εἰς τὴν τόσῃ τέως θορυβώδη αἰθούσαν μοναδική σιωπὴ ἐβασίλευεν ἥδη.

Κύριοι, εἶπεν ἡ αἰδὸς, διὰ παλλούσης φωνῆς, πάντες ἐνταῦθα συνήχθημεν δι' εὐεργετικὸν ἔργον· εἰς ἀντάλλαγμα ἐνὸς ἄνθους τῆς ἀνθοδέσμης μου ἔθεντο εἰς τὸν δίσκον τοῦτον ἐν εἰκοσάφραγκον διὰ τὴν χήραν καὶ τὰ μικρὰ ὄρφανά τῆς, ἅπερ, τοῦ χειμῶνος ἀρχομένου, ἔχουσιν ἀνάγκην θερμῶν ἐνδυμάτων, ἄρτου κ.λ.κ. Εἰς τὸν ἐνὸς ῥόδου, ὅπερ θέλω διατηρήσει εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐσπερίδος ταύτης καὶ τῶν τερπνῶν συγκινήσεων, ἅσπερ μοι ἐπροξενήσατε, προσφέρω ὑμῖν πάντα τὰ ἄνθη τῆς ἀνθοδέσμης εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ πρώτου τιμὴν· οὕτω πῶς ἐπὶ πολλοὺς μῆνας θ' ἀνακουφισθῇ ἡ χήρα καὶ τὰ ὄρφανά.

Ἐπιδοκιμασίας ψιθυρισμὸς ἐπηκολούθησε τοὺς λόγους τούτους, πεντήκοντα δὲ χεῖρες ἐξετάθησαν ὁμοῦ, ἵνα λάβωσι τὰ τῆς ἀνθοδέσμης ῥόδα.

Ὁ τὸ πρῶτον λαβὼν ῥόδον ἐσπευσε νὰ ζητήσῃ τὸν δίσκον, ὅστις ἐκαλήφθη ἀπὸ εἰκοσάφραγκα καὶ χαρτονομίσματα, ἐνῶ ἡ αἰδὸς παιδρὰ διένεμε μόνη τὰ ῥόδα.

Ἡ συναυλία ἔλαβε πέρας διὰ τεμαχίου ἐκτελεσθέντος ὑπὸ τῆς μουσικῆς, μεθ' ὅλοι ἐσπευσαν νὰ ἐξέλ-

θωσι τῆς αἰθούσης, ἵνα περιμείνωσι τὴν αἰδὸν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Δημαρχείου.

Ὅτ' ἐπεφάνη αὕτη δίδουσα τὸν βραχίονα εἰς τὴν μητέρα τῆς, πεντακόσαιο τὴν ἐπευφήμισαν φωναί, καὶ μετὰ σεβασμοῦ τὸ πλῆθος διεσχίσθη, ἵνα τῇ ἀφήσῃ ἐλευθέραν διόδον, πολυάριθμος δὲ τιμητικὴ συνοδεία ἠκολούθησε τὴν μητέρα καὶ θυγατέρα μέχρι τοῦ οἴκου τῆς κ. Ζακέτ.

Μεταξὺ τῆς συγκεκινημένης καὶ θαυμασμοῦ πλήρους συνοδείας ταύτης, διεκρίνοντο οἱ εὐτυχεῖς κάτοχοι τῶν ἀνθέων, οἵτινες ὑπερηφάνως ἔφερον εἰς τὴν κομβιοδόχην τὴν τὸ ῥόδον τῆς αἰδοῦ.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἐνῶ αἱ ὁδοιπόροι ἐτελείωναν τὸ πρόγευμά των πρὶν ἢ μεταβῶσιν εἰς τὸ γραφεῖον τῶν λεωφορείων, ὁ μουσικοδιδάσκαλος ἐζήτησε διὰ τῆς μητρὸς τοῦ τὴν ἄδειαν νὰ τὰς ἐπισκεφθῇ.

Δὲν θ' ἀνεχωροῦμεν βεβαίως πρὶν ἢ ἴδωμεν τὸν υἱὸν σας ἀπήντησεν ἡ νεάνις· εὐαρεστήθητε νὰ τῷ εἰπῇτε, ὅτι τὸν περιμένομεν, καὶ ὅτι θὰ ὑπερευχαριστοσθῶμεν δεχόμεναι αὐτόν.

Ὁλίγον μετέπειτα ὁ νέος μουσικὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἡ νεάνις ἐγερθεῖσα ἐπορεύθη πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ὁ μουσικοδιδάσκαλος ζωηρῶς συγκεκινημένος, ἔλαβε τὴν λεπτοφυᾶ καὶ λευκὴν, τεινομένην αὐτῷ χεῖρα καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλῃ του.

Εὐγενῆς καρδία, ἐσκέφθη ἡ νεάνις.

Δεσποίνις, εἶπεν ὁ νέος, ἔρχομαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω· τοῦτο ἀπὸ τῆς χθὲς ἔπρεπε νὰ πράξω, ἐστάθη ὅμως ἀδύνατον νὰ εὗρω μίαν μόνην λέξιν, ἵνα σᾶς ἐκφράσω τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην καὶ θαυμασμόν μου· χάρις εἰς ὑμᾶς ἡσθάνθη χθὲς τὴν μεγαλειτέραν καὶ ἀθωωτέραν χαρὰν ἐν τῷ βίῳ μου· δὲν θ' ἀπολαύσω πιθανῶς ποτε πλέον τόσον ὥραϊαν ἡμέραν εἰς τὴν ὑπαρξίν μου. Δέχθητε, δεσποίνις, τὰς ὁποίας φέρω ὑμῖν εὐχαριστήσεις ἐξ ὀνόματος τῆς χάρις καὶ τῶν δυστυχῶν ὀρφανῶν, ἅπερ διηνεκῶς θὰ ἐνθυμῶνται ὑμᾶς, ἐξ ὀνόματος τῶν φίλων μου, ἐξ ὀνόματος τῆς πόλεως ὁλοκλήρου.

Κύριε Ζακέτ, ἀπήντησεν αὕτη, εἶπατε, παρακαλῶ, εἰς τοὺς φίλους σας, ὅτι μεγάλως συγκινοῦμαι διὰ τὸ διάβημα, ὅπερ ἐξ ὀνόματός των παρ' ἐμοὶ ποιεῖτε, καὶ ὅτι ἐνωθεῖσα μεθ' ὑμῶν καὶ τῶν φίλων σας πρὸς ἐπιτέλεσιν εὐεργετικοῦ σκοποῦ, θεωρῶ ἐμαυτὴν λίαν εὐτυχῇ· ἡ ὑποδοχὴ ἣτις ἐγένετό μοι χθὲς ἐν τῇ πόλει σας, ἡ ἐκφρασίς τῆς συμπαθείας, ἥσπερ ἀντικείμενον ὑπῆρξεν ἄγνωστος αἰδὸς, κατέλιπεν ἐν ἐμοὶ ἐντύπωσιν τοιαύτην, ἣτις οὐδέποτε θέλει ἐξαληφθῇ τῆς μνήμης μου.

Οἱ φίλοι μου, δεσποίνις, ἐπανελάβετο ὁ νέος, καὶ τὸ πλεῖστον τῶν σχόντων τὸ εὐτύχημα νὰ σᾶς ἀκούσωσι, συμμερίζονται τὴν γνώμην μου, ὅτι οὐ μόνον δὲν εἴσθε ἄγνωστος αἰδὸς, ἀλλ' ὅτι εἴσθε ἐκ τῶν μεγάλων μελωδῶν τῆς μουσικῆς Ἀκαδημίας· ἐπειδὴ ὅμως

Θέλετε νὰ διαμεΐνντε ἀγνωστος; ἡμεῖς μετὰ σεβασμοῦ ὑποκύπτουμεν εἰς τὴν θείαν κρίσιν ταύτην.

Εἰσελθόντες τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς τὸ δωμάτιον ἀνθρώπου τινὸς ἀπεσταλμένου παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ γραφείου τῶν λεωφορείων, ἵνα παραλάβῃ τὰς τῶν κυρίων ἀποσκευάς, ὁ μουσικοδιδάσκαλος ἀπεχαιρέτησε τὰς ὁδοιπόρους, αἵτινες δὲν ἐβράδυναν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς εταιρίας Λαφίτ καὶ Γαλλιάρι.

Μίαν μετέπειτα ὥραν ἦσαν μακρὰν πλέον τῆς Σωμῶνος.

Μετὰ μεσημβρίαν ἡ κ. Ζακέτ διευθετοῦσα τοὺς θαλάμους, οὓς αἱ κυρίαι Λουπλεσίς κατεῖχον, εὔρε, μουσικὸν τετράδιον, περιέχον τὴν συμφωνίαν τοῦ Ροβέρτου Δία βόλου, ὅπερ ἐφαίνετο λησμονηθὲν ἐπὶ τινος ἐπίπλου καὶ ἔσπευσε νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν υἱὸν τῆς, ὅστις μηχανικῶς ἀνόριστος αὐτὸ ἐξέδραθεν αἰφνιδίως κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ βιβλίου ἧσαν γεγραμμέναι αἱ λέξεις αὗται:

«Προσφέρθη τῷ Μουσικοδιδασκάλῳ Ἰουλίῳ Ζακέτ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐσπερίδος τῆς 8 Σεπτεμβρ. 1837».

ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΦΑΛΚΩΝ.

Αὕτη λοιπὸν ἦτο! ἀνέκραξεν ὁ νέος ἑξάλλος ἦτο ἡ δεσποινὶς Φαλκῶν. ὦ! τὴν εἶχον μαντεύσει.

Ἐν Πειραιεῖ, 6 Δεκεμβρίου 1879.

N. K. Φ.

Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΤΙΓΟΣ

Ὁ πρωτοφύσστης Ααφονπέν καὶ μετ' αὐτὸν οἱ ἄλλοι τοῦ σοβαροῦ αἰῶνος μας μεγάλοι ποιηταὶ παντοῦ τῆς γῆς ἐκήρυξαν καὶ ἐπίστευσεν ὁ Κόσμος, ὡς γεγονὸς ἐπίσημον, ἐκεῖνο ποῦ ποτὲ δὲν ἔγινεν ἡ θά γενή! ὦ οὐτοπία, πλάνη!

Ὁ Τέττιξ πρὸς τὸν Μύρμηκα ν' ἀπέλθῃ, ἐπαιτῶν πρὸς τὸ φιλαργυρότατον πᾶν ἐπὶ γῆς ἐντόμων, τὸν κλῶνα τῆς πετελέας του πρὸς ὥραν παραιτῶν!

Εἶν' ἀληθὲς ὁ εὐθύμος τῆς μεσημβρίας ψάλλτης ὅτι ποτὲ δὲν ἤλπισε τὴν χεῖρα του ἐκεῖ ὅπου βωδὰ ζωῦρια, πυγμαῖοι ἀχθοφόροι νυχθημερὸν ἐργάζονται ἐκεῖ ποῦ κατὰ κεῖ ὁ Μύρμηξ ὑποχθόνιος καὶ σκυθρωπὸς σωρεύων τοὺς κλοπιμαίους κόκκους του ἐκ τῆς συγκομιδῆς τοῦ πειναλέου γεωργοῦ, καὶ ἀληθοῦς ἐργάτου, πρὸς ὃν νὰ κράξῃ ἐτοιμοὶ εἶναι: «μὴ τραγουδῆς καὶ μοῦ ταραττῆς ὀκνήρῃ, τοὺς κόκλους τῆς σοφίας, τὸ νῆμα τὸ πολὺπλοκον τῶν μαθηματικῶν, ἀφοῦ πρὸς ὄρελος κοινὸν νὰ εὗρω κοπιᾶζω. Τὰ 20 πῶς γίνονται ἔς ἐν ἔτος 100!»

Εἶν' ἀληθὲς δὲν ὥρουζα ποτὲ τῆς γῆς τὰ βάθῃ εἰς σκοτεινὸν τι σπῆλαιον νὰ κρύβω θησαυροὺς διότι ὡς χριστιανὸς μὴ μεριμνᾷς, εἶπα, θνητοὶ διὰ τὴν αἰρίον καὶ ἐμπρὸς εἰς τοὺς χορούς! Ἀλλὰ καὶ πότῃ μ' εἶδατε, ψεύσται καὶ λαοπλάνοι, τὸν κλῶνα τῆς πετελέας μου ν' ἀφήκω πρὸς στιγμήν καὶ ἐπαίτου χεῖρα τρέμουσαν ἔς τὸν Μύρμηκα νὰ τείνω μὲ ῥάκη εἰσερχόμενος εἰς κάθε γῆς ῥωγμὴν;

Ψεῦδος! ποτὲ τὸ ἄσμά μου δὲν ἤλλαξα μὲ στόνους τὸ φύλλον μου τὸ πράσινον μ' ὑπόγαζιον σκιάν ποτὲ μου δὲν ἀντήλλαξα τὴν ὑψηλὸν μου κλῶνα μ' εὐρωτιᾶσαν, κάκισμον καὶ ὑγρὸν μυρμηκίαν. Ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ ὕψους μου ἐτόνισα τὴν ὑδραν καὶ ἔψαλλα μὲ φαίδροτῆτά τοῦ μάταιον τῆς γῆς,

μὲ ἄκραν σταθερότητα τὸ ἄστατον τῆς κοίρας

καὶ ἐν τούτοις μὲ κατέλαβε θανάτου καταγίγ.

Ἀλλ' ἔστω! ἂν πραγματικῶς ἐζήτησα τοῦ κόκκου τοῦ σίτου παρὰ Μύρμηκος ἐν ὥρᾳ παγετοῦ νὰ καυχήθῃ δὲν ἔσπευν ὁ πλούσιος ἐκεῖνος τὸ βλέμμα του πᾶς ἔστρεψεν ἀπὸ πτωχοῦ θνητοῦ.

Ἀλλ' ὅχι! εἶναι πάντοτε τοιαύτη τῶν πλουσίων ἡ σπεῖρα ἢ φιλαργυρος καὶ ἡ γλῶσσα τῶν ψευδῆς. Κραυγάζουν πᾶς τὴν θύραν τῶν τοῖς κρούουν αἰωνίως, ἐνῷ πρὸ τοῦ μεγάρου τῶν δὲν ἀπερᾶ οὐδεὶς!

Ἀθήνησι, 1 Ἰανουαρίου 1880.

M. A. Σεῖζάνης.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * * Κοινῶς νομίζεται, ὅτι τὸ πετρέλαιον εἶναι ἀνακάλυψις τῶν νεωτέρων. Τὸ Ἀθῆναιον τοῦ Λουδίνου γράφει ὅτι ἦτο γνωστὸν ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι οὐδεμίαν τοῦ εὐρήματος τούτου ἐποιοῦντο χρῆσιν. Ἐν τοῖς Βίοις τοῦ Πλουτάρχου ἀπαντᾷ χωρίον τι ὑπὸ τὴν ἐξῆς ἐννοίαν: Μακεδόνες τις ὀνόματι Πρόξενος, ἐπιτετραμμένος τὴν φύλαξιν τῆς ἀποσκευῆς τοῦ βασιλέως (Ἀλεξάνδρου), σκάψας εἰς τὸ μέρος τοῦ Ὄρου ποταμοῦ ἵνα στήσῃ τὴν σκηνὴν τοῦ βασιλέως εὔρε παγίαν τινα καὶ ἐλαϊώδη φλέβα, ἐξ ἧς ἀνέβλυζε ὕγρον τι οὐδόλως τοῦ ἐλαίου διαφέρον· τὸ εὐρημα τοῦτο τοσοῦτον μάλλον ἐξέπληξεν αὐτοὺς, ὅσῳ δὲν ὑπῆρχον ἐλαία κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα.

* * * Κατ' αὐτὰς πρόκειται νὰ μετακομισθῇ ὁ ὀδελῆσκος τῆς Κλεοπάτρας, ὁ δωρηθεὶς παρὰ τοῦ πρώην Κεδίβου τῆς Αἰγύπτου, εἰς Νεῶν Ἰόρκην ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν δύο ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν.

* * * Τὴν μερίστην γενεαῖδα ἐν τῷ κόσμῳ ἔχει τις ἐν Ἀμερικῇ ὀνόματι Σμιθ, ἔχουσαν μῆκος 7 ποδῶν καὶ 6 δακτύλων. Ὁ Σμιθ, ὅστις ἔχει ἡλικίαν 31 ἐτῶν καὶ ἔπαυσε νὰ ζυρίζηται ἐν ἡλικίᾳ 13 ἐτῶν, δύναται νὰ ὀνομασθῇ νέος Ὀνούφριος.

* * * Ἡ Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας συνέστη ἐν ἔτει 1649. Τὸ κατὰστημα καλύπτει ἑκτασιν 15 στρεμμάτων γῆς καὶ ἔχει 900 ὑπαλλήλους. Τὸ κατὰστημα δὲν ἔχει παράθυρα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀλλὰ τὸ φῶς εἰσερχεται ἐκ τῶν αὐλῶν, ὧστε οὐδόλως δύναται νὰ γίνῃ ἐροδος ἐν αὐτῇ ἀνευ τῆς βοήθειας τηλεβόλων. Ἐν ταῖς αὐλαῖς ἔχει μεγάλας δεξαμενὰς πλήρεις ὕδατος καὶ μηχανὰς ἐτοιμοὺς πρὸς κατάρδεσιν τοῦ πυρός.

* * * Ἡ ἐκ Μασσαλίας εἰς Παρισίους ἀπόστασις εἶναι 600 μιλίων. διατρέχεται δὲ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἐν διαστήματι 15 ὥρων.

Λύσις Αἰγύπτου Α'

Σύμη—μῦς—ῥς—Σῆμ

Ἐλυσαν δ' αὐτὸ ἡ κ. Ὑπατία Δ. Χαραμῆ, οἱ κκ. Δ. Χ. Βουρνάζος, Θ. Κ. Μαρκοπουλιώτης καὶ Δ. Ἀλεξόπουλος.

ΑΙΝΙΓΜΑ Β

Εἶμαι χόρτον καὶ μὲ βράζεις,
μὲ μασσὰς, καταδροχίσεις,
δ' οὐδ' προθέσεις διςυλλάβους
λάβε καὶ μὲ σχηματίζεις.

Δ. Ρ.

Ἀπουσιαζούσης τῆς Διευθύνσεως τὰ ΕΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ εἰς οὐδένᾳ ἀποστέλλωνται ἄνευ προπληρωμῆς.